

Představení maturitního ročníku 1970

.....

Časy se mění. Všichni spravedlivě stárneme, ale v této době vymknuté z kloubů se změnilo mnohé - i na této akci :

sedíme tu v rouškách, musíme být naočkovaní nebo testovaní a hlavně - náš maturitní ročník 1970 je přijímán mezi stařešiny-zřejmě jako první v historii-až po 51 letech

Proto i naše představení ročníku je trochu jiné. Místo jednoho řečníka, kterým měl být náš spolužák Zdeněk Junák, tu před vámi stojíme my 3 – zástupci jednotlivých tříd. Ale máme pro vás jedno překvapení:

Audio pozdrav od Zdeňka Junáka.

Dobrý den, dámy a pánové.

Všechny vás, zde přítomné, srdečně zdravíme, zvláště pak maturitní ročník 1970.

Maturitní ročník 1970 !!! Ach, je to tak dávno ... Nicméně zkusme se nyní v našich myslích vrátit těch 50-54 let zpět a trochu si zavzpomínat:

Píše se červen roku 1967 a do posvátné budovy historického gymnázia bojácně vstupuje 120 deváťáků základních škol za účelem vykonání přijímacích zkoušek. Jaká to byla pro všechny úleva, když tehdejší ředitel školy profesor Fárník (nevím proč – za doprovodu školníka pana Stehlíka) dychtivým dušičkám oznamuje:

Přijati jste všichni.

A tak se nám, dnešním stařešinům, v září 1967 otevírá svět středoškoláků, dveře školy - tehdy pod jménem SVVŠ.

Byly jsme 4 třídy :

třída A - matematicky zaměřená, pod křídly třídní profesorky paní Elišky Vašíčkové

třída B - přírodovědně zaměřená, ve které třídní profesorku paní Věru Dulovou vystřídala po roce paní profesorka Jarmila Karpelesová

třída C- humanitně zaměřená s třídním profesorem panem Karlem Grecmanem

třída D - s rozšířenou výukou jazyků pod vedením třídní profesorky paní Boženy Dřimalové

A byli jsme dobrá parta jako celek. Pořádali jsme pravidelné školní hrátky v aule. Měli jsme pestrý a krásný studentský život. Těch věcí vážných, ale i blbin, co jsme spolu prožili a nadělali.

A předurčovali nás k tomu vlastně samotní profesori, svým chováním, vyjadřováním, zanícením pro svoje předměty, ale i smyslem pro legraci, zábavu, společné chvíle.

Zavzpomínejme tedy aspoň krátce na některé akce, které – jak věřím – zůstaly v našich vzpomínkách

- Účast téměř celého ročníku na chmelové brigádě, při níž nás zastihl rok 1968 a okupace a kde zlobivá partička si po vzoru filmu „ Starci na chmelu“ vybuodovala na půdě své útočiště. Scházeli jsme se tam tajně, než jsme byli ke konci pobytu vyhmátnuti a půda zamčena. A profesory jsme teda pochváleni nebyli.
- Nezapomenutelný lyžařský výcvik ... s bodováním úklidu na pokojích, ale také úžasné společné večery při kytaře – namačkání v úzké chodbičce chaty – to vše s nádhernou atmosférou mládí, nadšení i dobrodružství

- Školou zněla i studentská kapela, doplněná profesory, pilně cvičící v aule školy. Saxofon, trombon, kytary, basa, bicí, klavír ... A troufli jsme si i na vystoupení při školním plese v prostorách sportovní haly. Ne vždy nám to ladilo, např. při skladbě nazvané „66 šestašedesát“ tam trombon hrál nějak divně – s krásnou hláškou trombonisty prof. Vašíčka po skončení skladby – hoši – ta „99 devětadevadesátka“ nám moc nešla – no bodejť, když měl jiné noty, ale plesající trsali a my sklidili obrovský aplaus
- Ve druhém ročníku jsme absolvovali taneční v Redutě. Naše řady museli posílit studenti z průmyslovky, neboť kluci na gymplu – to bylo vzácné zboží
- A profesoři: jen namátkou - např. fyzika - prof. Stindl při zkoušení se zdviženým okem říkával ... studenti, ve fyzice se vše vypočítává dle vzorce nikoliv vzorečku – ten máte na svetrech nebo prof. Jiří Dula – my netrpělivě 10 min. čekající i po zvonění na vstup do speciální učebny fyziky a při hlášce Mirka Svobody „do placu“ – Jiří, kde jsi ?... se ozvalo, klid Svobůdko, o fyziku nepřijdetea byla písemma
- No, když už jsme u té fyziky - tak horliví a nedočkaví jako Svobůdka z Áčka, jsme my z Céčka na fyziku u p. Havránka nebyli, naopak, my jsme se snažili, a to dost urputně, zdržet hodinu novými vtipy natolik, aby na písemma už nezbyl čas. Zbyl.
- Pan prof. Hubáček nás úkoloval letními sběry blanokřídilých na chřibských lukách... s vyhodnocením po zářijovém nástupu: „ale to jsou samé muchy, žádná vzácnost“
- No a krásná je i historka s panem prof. Havránkem... parkovalo se tehdy podél dnešní Synagogy v často kontrolované JEDNOSMĚRCE a parta vtipálků obrátila rukama jeho trabanta do protisměru ...on pak s údivem pátral, kdože stojí za takovými žerty
- Nelze opomenout Poslední zvonění – každá třída v tématických kostýmech obcházela školu a ve všech třídách zazněla písnička na rozloučenou. A považte – např. 3.D představovala harém, neboť zde byli hoši opravdu výjimkou
- Vzpomínáme na to, co bylo, na to, co do paměti se vrylo, neboť ačkoliv téměř všechny akce i tablo nadšeně dokumentoval prof. Ondra, fotek jsme se nikdy nedočkali

Opravdu, těch akcí a zážitků bylo spousta, nelze vyjmenovat všechny. A taky tu nechceme prozrazovat všechna tajemství.

Nicméně, škola v nás zanechala pěkné vzpomínky, vzpomínky na mládí, dala možnosti pro vznik nových přátelství, prvních lásek, ba i mezitřídních manželství - a i to bylo důvodem, že celý ročník si vybudoval krásnou tradici, vzácnou tradici – setkáváme se všechny třídy A, B, C i D společně - každých 2, 3 nebo 5 let. Podtrženo, sečteno, těch ročníkových setkání za uplynulých 51 let bylo celkem 10.

Dámy a pánové, závěrem zavzpomínejme ještě jednou na všechny spolužačky a spolužáky, profesorky a profesory, kteří již nejsou mezi námi. Upřímné pozdravy nechť letí těm z nás, kteří dnes z důvodů zdravotních, rodinných či pracovních nemohli přijít

a společně si přejme pevné zdraví a možnost dalších setkávání i v letech budoucích, k tomu veselou mysl, ať si můžeme dlouho zpívat *Gaudeamus igitur... Vivat academia, Vivant professores.*